

og herved kunde let fremkomme Afvigelser, som i høi Grad vilde formindste hele Forslagets Brugbarhed.

ad § 3.

Varemæglerne i Kjøbenhavn ere fremfor Andre istand til at opgive de Priser paa de heromhandlede Artikler, som resultere af virkeligt stedfundne Salg; de ere desuden allerede ved Forordning af 22de December 1808, som ordner deres Forhold, forpligtede til paa saadan Maade at træde i det Offentliges Tjeneste, saa at ingen ny Forpligtelse herved paalægges dem. Ifølge de af os indhentede Efterretninger ere de Prisbestemmelser, som kunde erhverves fra offentlige Stiftelser og kommunale Instituter i Genhold til de Betingelser, under hvilke forskjellige Artikler anskaffes efter Licitation eller Accord, mindre correcte end Mæglernes. Vi have dog anseet det for nødvendigt, at Commissionen ogsaa fra andre Kilder end igennem Mæglerne stræbte at erholde den nødvendige Kundskab, deels fordi adskillige bethdelige Handeler kunne afsluttes uden Mæglerens Medkomst, deels fordi nogle af de opførte Artikler, s. Ex. Brænde, endog sædvanligen ikke gaae igennem Mæglernes Hænder.

ad § 4.

Commissionen maa have Fuldmagt til at udskyde en den tilstillet Beretning, naar det viser sig, at den af en eller anden Grund ikke egner sig til at medtages ved Beregningen af Ugepriserne. Den maa ligeledes kunne foretage de Berigtigelser, der følge af saadanne særegne Betingelser for Varernes Bessaffenhed, Levering, Dplag o. s. v., som kunne være knyttede til det enkelte Salg. Over hele den foretagne Beregning bør den affatte en motiveret Forklaring.

Vi have anseet det for hensigtsmæssigt, at denne Beregning saavel som Udregningen af Dvartalsprisen strax blev undertastet Revision i Statsrevisoratet, fordi mulige Indsigelser fra detses Side da kunne blive tagne under Overveielse paa en Tid, da det vil være langt lettere at komme til Enighed om dem end efter et Par Aars Forløb, og fordi en Revision

altid maa antages at være gunstigere stillet, naar den kan foretages, forinden Pengene ere udgivne, end naar den først kommer bag efter. Dette synes især at være vigtigt, naar ifølge Udgiftens Natur Finantsloven ikke kan indeholde nogen Begrændsning af den, og om det end maa indrømmes, at en saadan Revision i Regelen ikke vil kunne indføres i vor Statshuusholdning, er dette dog ikke nogen tilstrækkelig Grund for at undlade det, hvor det kan skee uden nogen Ulempe. Kan Statsrevisoratet og Commissionen ikke blive enige om en Prisaansættelse, maa Differentispunktet afgjøres af en tredje Autoritet, og denne kan da, eftersom Rigsdagen ikke kan antages at være samlet hver Gang, saadant Spørgsmaal opstaaer, ikke være nogen anden end Ministeriet.

ad § 5.

Hvorledes vi ere komne til de Varemægler, som ere opførte i denne Paragraph, have vi ovenfor forklaret i Almindelighed; en nærmere Forklaring heraf vil findes Bilag 8 i Anhanget.

ad § 7.

Da Statsrevisoratet ikke staaer under Ministeriets Befaling, have vi anseet det for hensigtsmæssigt ved Loven at bestemme, til hvilken Tid det skal have fuldendt sin Revision; og da det maa antages, at alle tidligere Beretninger om Fastsættelsen af Ugepriserne især veien vilde være gjennemgaaede af det, synes 14 Dage at maatte være et tilstrækkeligt Tidrum til at gennemgaae den sidste eller de sidste Ugepriser og efterregne Dvartalsprisen.

ad § 8.

Da Udbetalingen af det Tillæg, som ifølge de her udviklede Bestemmelser skal tilfalde Embedsstanden, ifølge vort Forslag kun vil finde Sted een Gang hvert Dvartal, antages den Administrationen herved paalagte Forretningsbyrde at ville blive mindre end den, som hidtil er fulgt af de senere Aars Gagesforbedringslove. For dog at undgaae den Uleilighed, som vilde bewirktes ved Udbetalingen af en heel Mængde Smaasummer, som ikke vilde være til nogen virkelig Hjælp for Embedsmændene, foreslaae vi, at Tillæget kun udbetales, naar